

„О, смърт, къде ти е
победата? О, смърт,
къде ти е жилото?“

I Коринтяни 15:55

ТЕМА НА БРОЯ

РЕДАКЦИОННА

Толкова много събития се случват напоследък. Прииждащи хора, бягащи от ужасите на войната. Яростно идеологическо противопоставяне и чисто ново разделение в и без това твърде фрагментираното ни общество между путинофили и русофоби. Една част от обществото ни емоционално сакрализира жертвите от военните действия, друга се впуска в необуздани антиукраински настроения, дори протести. Някои агресивно осъждат руската „военна операция“ без да приемат неутралитета като законна и морална позиция, други възхваляват Путин като рушител на седемдесетгодишната военна и икономическа хегемония на САЩ. Вече ставаме свидетели на безпрецедентна икономическа криза, галопиращи цени и непредсказуемо финансово и политическо бъдеще. Безброй анализатори, журналисти или фейсбук писачи се надпреварват да дават прогнози за това какво ще се случи със света, в който живеем, след приключването на войната.

В това динамично време сякаш очакваното идване на Възкресение Христово остава някак встрани от тези другите, „по-важните“ събития. Подготовката за празника на празниците, за тържеството на Живота и победата Му над смъртта върви някак тихо и ненатрапчиво. Призивът на Оливие Клеман за „духовен пост“ през четиридесетте дни, предхождащи Великден, е доста необходим днес: „Да постим от напразни съждения и празни слова, от всяка злоупотреба с езика, превръщаща го в инструмент за власт или за изгода, и най-вече... да постим от злоезичие, от лъжливото и може би убийствено слово... да си наложим мигове на мълчание и самота, и да се помолим на Отца, „Който е на тайно“ (Мат. 6:6).

Дано през този Велик Пост, а и в седемте седмици след Възкресение Христово, Бог да ни преобрази със Своята благодат в миротворци и добротворци! Надяваме се с този празничен, великденски брой на *Зорница* да бъдем съработници на Божията благодат за Вас, нашите читатели, да Ви придружим в нашия общ път на вярата и да съдействаме за едно още по-мирно и изпълнено с благодат посрещане на Възкресение Христово!

п-р Владимир Железов

Възкресенското предизвикателство

Радостин Марчев

Мнозина християни виждат възкресението на Христос като един вид завършек на изкупителното Му дело на кръста – като доказателство, че жертвата е приета, силите на злото са победени и ние можем да сме уверени в своето спасение. Това е вярно и дори да спрем дотук, Възкресение все още щеше да бъде велик празник

и повод за славна радост. Новият завет обаче продължава по-нататък, добавяйки нови и нови шрихи към значението на празния гроб.

В самото начало на библейската история стои разказът за Грехопадението: човешкият бунт срещу Бога. В момента, в който човекът обърнал гръб на своя Създател, той изпаднал в неестествено състояние, за каквото не е бил създаден да съществува. Резултатът бил един процес на дезинтеграция – духовна и физическа, крайната точка на която била смъртта. Хората се раждали със съзнанието, че ще умрат, живеели, опитвайки се да избегнат или поне да отдалечат този момент, и „поради страха от смъртта, през целия си живот били подчинени на робство“ (Евр. 2:15).

Възкресението на Христос слага край на това робство. В своята велика 15 глава от Първото послание към коринтяните ап. Павел нарича възкръсналия Христос „първия плод на починалите“ (20 ст.). Това означава, че Той ни показва какво ще се случи с нас.

следва на 2 стр.

АКТУАЛНО

Разпознаваме ли Исус?

Венцислав Митев

Следващите редове са провокирани от едно посещение на пропускателен пункт в Дуранкулак, откъдето в момента в България ежедневно влизат голям брой украински бежанци.

Наскоро празнувахме Цветница и отново си припомнихме добре познатата история за тържественото влизане на Исус в Ерусалим, яздей млад осле. На фона на радостта обзела тълпата, която Го съпровожда с възторжени възгласи, Той спира пред града и плаче, плаче горко.

Исус плаче поради духовната слепота и нечувствителност на мъжете и жените, които са загубили глуда и жаждата си за Бога, понеже са се наситили със самотоволство, себеправедност и религиозност и затова не разпознават Божия Син.

Ами ние? Дали ние днес, които живеем две хилядолетия по-късно, разпознаваме Божия Син, когато идва в нашия град, когато минава по нашите улици?

Днес Божият Син не идва при нас възседнал осле, а в претърпаните автобуси, превозващи хората, бягащи от ужаса на войната в Украйна. Разпознаваме ли ние Исус в изплашените и насълзени очички на украинските деца, чието детство най-безцеремонно и жестоко е отнето, чийто свят е разрушен, в чиито уши още кънтят снарядите и пукота на бомбите, чиито сърчица кървят от болка, поради раздялата с техните татковци? Разпознаваме ли Исус в тези изтомядени, изплашени украински жени, които са накрая на силите си?

следва на 4 стр.

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

Божията любов, изявена в Христовите страдания

Георги Боев

Разпети петък е един много специален празник за нас, християните. На първо място, този ден е специален, защото ако го нямаше, нямаше да го има и празникът на Възкресението. А ако нямаше Възкресение, нямаше да я има и надеждата за нашето спасение!

Но има още нещо, заради което Разпети петък е по-особен от всички останали празници, чествани от Христовата църква. На този ден ние най-силно би трябвало да се отдадем на размисъл за величието на Божията любов и дълбочината на Христовите страдания!

следва на 6 стр.

Възкресенското предизвикателство

Радостин Марчев

следва от 1 стр.

Божият Син е станал Човешки син, станал е човек и заради нас не само е вкусил, но и победил смъртта. Това дава повод на пуританския богослов от XVII век Джон Оуен живописно да говори за „смъртта на смъртта в смъртта на Христос“. Така както тялото на Христос не остава в гроба, но възкръсва на третия ден, Бог ще „съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас“ (Рим. 8:11). Гледайки възкръсналия Христос, ние виждаме своето собствено бъдеще. Празнувайки Неговото излизане от гроба, ние празнуваме собственото си възкресение.

„Тялото се сее в тление, възкръсва в нетление; сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в немощ, възкръсва в сила“, пише апостол Павел (I Кор. 15:42-43), така че ние да можем да извикаме: „О смърте, где ти е победата? О смърте, где ти е жилото?“ (55 ст.).

Но дори това не е всичко. В един друг, добре познат текст от своето Послание към римляните, Павел продължава да развива последиците от възкресението на Христос, казвайки, че дори и сега то оказва решаващо влияние върху нас.

„Или не знаете, че ние всички, които се кръстихме да участваме в Исуса Христа, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова, чрез кръщението ние се погребавме с Него да участваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение,

подобно на Неговото; като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял, той е оправдан от греха. Но ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него, знаейки, че Христос, като

биде възкресен от мъртвите, не умира вече; смъртта няма вече власт над Него. Защото, смъртта, с която умря, Той умря за греха веднъж завинаги; а животът, който живее, живее го за Бога“ (Рим. 6:3-10).

Макар да се различават в начина, по който обясняват това, християните са еднородни, че въплъщавайки се, ставайки човек, Христос може да действа като наш заместник или представител, така че това, което се случва с Него, се отнася и за нас. По този начин ние умираме с Него, но и след това възкръсваме, встъпвайки в един качествено нов живот (ср. Еф. 2:6). За Павел това не е просто илюстрация, а реалност, която трябва да се види на практика. Според

текста от Римляни, нов живот означава живот, освободен от силата и робството на греха, който ясно показва, че служим на Бога с всичко, което правим. И обратно, човекът, който продължава да живее по старому, показва именно това – че все още живее стария си живот, че не е умрял и не е възкръснал заедно с и в Христос, че не е „ново творение“, в което „старото премина, ето всичко стана ново“ (II Кор. 5:17).

Тази реалност е показвана най-видимо чрез християнското кръщение. Новоповярвалият гласно и пред свидетели се отрича от Дявола и се облича с бели дрехи, за да покаже, че „е оправдан от греха“ (Рим. 6:7). След това той влиза във водата като в един воден гроб, за да излезе (възкръсне) от него като нов човек, който е помазан с масло – символа на Светия Дух, движещата личност и сила в християнския живот.

Когато получили възможност да строят храмове за нуждите на своите богослужения, първите християни често изграждали в тях баптистериум с формата на кръст. С това те искали още по-ясно да покажат, че Христовата смърт е и наша смърт и Неговото възкресение е и наше възкресение. Ето защо празникът Възкресение е едновременно радостно обещание, но и реалност, която ни предизвиква да живеем достойно за подаръка, който сме получили.

Христос възкръсна, казва Павел. „И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога“ (Колосияни 3:1). п

Гости от Гърция

В седмицата на светлите дни след празника на Възкресение група младежи от евангелски църкви в Гърция – Атина, Катерини, Солун, Йоанина и други – посетиха Първа евангелска съборна църква в София. Участваха в молитвено събрание в сряда, посещение на дом за хора с умствени увреждания в с. Подгумер, в младежка среща във Велинград. В същото време две други групи от тези църкви бяха на посещение в Тирана, Албания и Скопие, Северна Македония. Тази инициатива има прекрасната цел за засилване на връзките между църквите по нашите географски ширини.

ХРОНИКА

снимки: п-р Д. Игнатов

Вестник **Зорница** е издание с консервативен протестантско-евангелски характер. Списва се от редакционна колегия към **Българско евангелско дружество**.

По второстепенни доктринални въпроси редакцията допуска разнообразие от мнения. Становището на даден автор невинаги съвпада с това на редакционната колегия.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Данаил Игнатов, Тодор Велчев,
Емил Марков, Олег Константинов,
Радостин Марчев, Влади Райчинов,
Станислав Алексиев, Владимир Железов

ЗОРНИЦА

БЪЛГАРСКО ЕВАНГЕЛСКО ДРУЖЕСТВО

адрес: БЕД, ул. Солунска 49, София 1000 | email: vestnik.zornitsa@gmail.com | FB: vestnikzornitsa | web: zornitsa.bg | тел.: 0892 250 517

Редактор на броя: Владимир Железов

Коректори: Ели Аврамова, Тодор Велчев

Предпечат: Олег Константинов

Печат: *Прима принт ЕООД*

Каталожен номер за абонамент

към Български пощи: 312

ISSN: 0861-3826

Зорница се нуждае от финансова подкрепа. Бъдете съработници на най-старото българско периодично издание!

Ще бъдем благодарни, ако обмислите с молитва да бъдете спомоществователи на изданието!

Българско евангелско дружество | IBAN: BG84 BPBI 7942 1021 9606 01 | BIC: BPBIBGSF

Конференция на Методистката църква с историческо значение

От 30 март до 1 април в гр. Варна се проведе Годишната конференция на Методистките църкви за България и Румъния. Тази конференция вероятно ще се окаже с историческа важност за по-нататъшното развитие на методистките църкви не само у нас, но и в Европа и по света.

Вече се знаеше, че в последните години Обединената методистка църква се беше разделила на два непримирими лагера по въпроса за ръкополагането на служители с различна сексуална ориентация и благославянето на еднородни бракове. Стигна се до там, че методистите с консервативни възгледи взеха решение да напуснат Обединената методистка църква и да създадат своя деноминация: Глобална методистка църква (Global Methodist Church). Прехвърлянето от едната към другата деноминация обаче се очертаваше да се превърне в сложна и дълга процедура, което беше доста обезсърчително за онези, които искаха промяната.

разбере кое е правното основание на направеното предложение за отделяне. П-р Топалски се позова на решение №1366 на Правния съвет, в което се казва, че правото да гласува за своето напускане е основополагащо право на Годишната конференция. Наистина Генералната конференция не е уредила процедура и условия за неговото упражняване, но това не може да пречат конференцията да се възползва от него.

И така, Годишната конференция за България и Румъния с единодушно гласуване прие да се оттегли от Обединената методистка църква, да прекъсне с нея всички връзки – юридически и други, считано от 1 май 2022 година, и да стане Годишна конференция на Глобалната методистка църква (Global Methodist Church): уеслианска християнска църква, която гържи на авторитета на Писанието и се стреми да живее в покорство на Господните заповеди в съответствие със своето разбиране. От посочената дата Годишната конференция се посвещава да живее и служи в съответствие с доктриналните стандарти и правилата за организация на Глобалната методистка църква, както са изложени във Временната книга за ученията и дисциплината, която ще бъде приета по-късно от Генералната конференция на Глобалната методистка църква.

След приемането на решението много от пастирите и миряните се изказаха в негова подкрепа. Изтъкнато беше, че е невъзможно да се гради заедно с ОМЦ, имайки различия по такъв фундаментален въпрос. Българските и румънски методисти искат свободно да споделят кои са, а не да се извиняват и да казват: „Някои мислят така, ама ние – не...“.

Накрая бившият суперинтендант Бедрос Алтунян подчерта заслугите на епископ Щрайф към евангелската методистка църква в България и призова да се запазят добрите взаимоотношения с Обединената методистка църква. Миналото е достойно, но нека да се гледа напред, с надеждата да се постигне повече!

Друго важно събитие от Годишната конференция беше назначаването на нов суперинтендант за България. Поради изтичане мандата на пастир Даниел Топалски, за нов суперинтен-

дант беше избран пастир Красимир Маджаров от Горно Езеро, община Бургас. Назначаването му беше обявено чрез специално богослужение с ръкополагане. Пастори и делегати изразиха подкрепата си към новия суперинтендант².

На 14 май ще се проведе първата извънредна годишна конференция на методистите в България като част от новата световна методистка деноминация, под ръководството на п-р Кийт Бойет, временен председател на Глобалната методистка църква. □

Предвид консервативната богословска позиция на методистите в България и Румъния, през последните години делегатите на Годишната конференция¹ многократно заявяваха своето разбиране по този конфликтен въпрос, както и желанието си да се присъединят към нововъзникващата консервативна методистка църква. Още в началото на конференцията във Варна стана ясно, че методистите от България и Румъния не желаят повече да се отлага присъединяването към Глобалната методистка църква. Епископ Щрайф обаче, поиска да

¹ Основно структурно звено на Методистката църква, включващо представители на много на брой църкви, обикновено (за Европа) в рамките на една държава. В случая с българската Методистка църква Годишната конференция е разделена на две области с отделно ръководство: България и Румъния.

² П-р Маджаров е суперинтендант до 1 май 2022 г., когато официално българската Методистка църква се присъединява към Глобалната методистка църква, след което ще бъде определен нов суперинтендант.

Разпознаваме ли Исус?

Венцислав Митев

следва от 1 стр.

По няколко пъти на ден Исус влиза в страната ни с тези претърпани автобуси с украински жени и деца и още на Гранично контролно-пропускателния пункт се оглежда къде са Неговите, очакват ли Го с готовност да Го посрещнат, да Му послужат, да се погрижат за нуждите Му. От там Исус влиза в града ни и отново се оглежда, на гарата или в кризисните центрове, търсейки с поглед Своите. Дали тези, които се наричат с Неговото име, ще Го разпознаят? Дали ще Му предложат „чаша студена вода“? Дали „горната стая е постлана и приготвена за Него“? Дали с готовност отдават ослето си, „защото на Господа трябва“?

Вместо да „се хапем до кръв“ в социалните мрежи, яростно защитавайки правотата на собствените си убеждения. Вместо да бъдем изцяло погълнати и отдадени само на собствените си нужди и желания. Нека помагаме с жертвоготовност на доброволците, които първи посрещат бежанците на границата; там не достигат хора, особено за нощните смени. Всекидневно има необходимост от доставяне на храна, вода, памперси, плерета, които да бъдат предлагани на пристигащите. Нуждата е действително голяма, убедих се в това с очите си. Също така има нужда от осигуряване на още места за

настаняване на тези, които няма къде да пренощуват. Мнозина отвориха домовете си, не малко църкви предоставиха места за настаняване, но за съжаление това е крайно недостатъчно.

Пред нас, последователите на Христос в България, се разкрива възможността да послужим и да отдадем почит на Исус по много практичен начин – като се погрижим за бежанците, които идват у нас от Украйна.

Исус казва: „Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ (Мат. 25:40). ▢

ОТ АРХИВА НА ЗОРНИЦА

42-ИЙ КОНГРЕС на БЪЛГАРСКОТО ЕВАНГЕЛСКО БЛАГОТВОРИТЕЛНО ДРУЖЕСТВО

Зорница, 23 март 1922 г.

Ще се държи в гр. ХАСКОВО
от 20 до 24 април 1922 г.

ДНЕВЕН РЕД	- ПРОГРАМА -
I. Коституиране конгреса	Четвъртък, 20-ий април
II. Вътрешен правилник	8 1/2 – 9 1/2 ч. сутрин, Молитв. събрание.
III. Отчети	Вод. п-р Цв. Цветанов.
1. Настоятелство	91/2 – 101/2 ч. сутрин, ГОСПОДНЯ ВЕЧЕРЯ.
2. Контролна комисия	Отслужват п-р Г. Н. Попов
3. Касиер	и п-р М. Делчев.
4. Литерат. комисия	Привет. от цър-та –
5. Комисия в.	п-р С. И. Градинаров.
„Зорница“	103/4 – 12 ч. сутрин, Отговор от предс.
6. Настоятел на училищата	п-р М.Н. Попов.
7. Други	Организация и работа
IV. Правилник за фондовете	2 – 4 ч. след обед РАБОТА
V. Влагане на дружествени суми	4 – 5 ч. сл. об., Реферат: „Българският Евангелизъм – какъв е и какъв трябва да бъде“, п-р Г. Д. Кожухаров и п-р Петрик.
VI. Бюджет за 1922/1923 г.	8 ч. вечер, „Какво липсва на днешната църква“, п-р П. А. Мишков.
VII. Избори	Петък, 21-ий април
1. Настоятелство	81/2 – 91/2 ч. сутр., Молитв. събрание.
2. Контролна комисия	Вод. Г. Д. Гудиков.
3. Настоятел на у-щата	91/2 – 12 ч. РАБОТА
4. Други длъжностни лица и комисии	2 – 3 ч. сл. об., РАБОТА
VIII. Разни	3 – 5 ч. сл. об., Реферат: „Българското Ев. Бл. Дружество като евангелизаторска сила“, п-р А. Мирчев и п-р В. П. Кларк.
1. Да се ликвидира с библиотеката	8 ч. вечер. Слово: „Проповядвай Словото“, п-р П. Тодоров.
2.	Събота, 22-ий април
3.	81/2 – 91/2 ч. сутр., Молитв. събрание.
4.	Вод. п-р П. Зашев.
Евангелисти от всички краища на България, съединявайте се!	91/2 – 12 ч. РАБОТА
Българското Евангелско Благодетелно Дружество е ВАШИЯТ Изпълнител на Христовата заповед „Проповядвай евангелието на всяка твар!“	3 ч. сл. об. Социална среща.
Станете член! Доведете и други! Елате на конгреса всички делегати и гости с молитвен дух за да слети Сила във вас!	П-р С. И. Градинаров
	8 ч.в. Слово „Влиянието на Природата върху човека“, п-р А. Георгиев
	Неделя, 23-ий април
	10 ч. ГОДИШНО СЛОВО. Пр. на г-вото п-р М. Н. Попов.
	11 ч. Установяване пастира на църквата (п-р Стефан Градинаров – б. ред.) от Църковния събор
	3 ч. сл. об., Посещение по домовете.
	8 ч. вечерта СЛОВО п-р Е. Е. Каунт.
	Понеделник, 24-ий април
	71/2-81/2 ч. Изпращ. събрание. П-р С. И. Градинаров.

Събора автор: Р.Х.М.

ОТ АРХИВА НА ЗОРНИЦА

Зорница, 27 април 1922 г.

От 20 до 23 т.м. в град Хасково стана годишният събор на Българското евангелско благодетелно дружество.

Това дружество, което се основава преди 47 години и което току що свърши 42-я си събор, брои около хиляда и двеста члена по всички части на България и включва трите клона на българските евангелисти – конгрегисти, методисти и баптисти. Лозунгът на дружеството – Евангелисти от всички краища на България, съединявайте се – много добре представя духа и главната цел на организацията, именно обединението на всички евангелски сили в енергична духовна дейност, в поход да се превземе българския народ за Исус Христос. (...) Друга отличителна черта на този събор бе многочислеността на присъстващите членове. Значително повече от сто гости се събраха в Хасково, за всички от които неморната комисия за настаняване гостите намери удобни квартири. От всичките членове на дружеството – около 1200, – 800 бяха представени на събора чрез пълномощни или своето лично присъствие. Всички събрания бяха добре посетени – даже всеки път църквата се оказваше малка да събере присъстващите – и всички следяха с интерес изпълнението на всеки номер от програмата. (...) Друго отличително нещо, което прави силно впечатление на всеки добре запознат с нашите парламентарни навици, бе примерното държане на всички съборяни по време на разискванията. Всеки помни осърбителните и позорни сцени, които са се разигравали напоследък в народното събрание и в големия Църковно-народен събор. Поведението на евангелистите коренно се различаваше от това на гореспенатите тела и служи за бляскаво доказателство на мощното влияние, което Исус упражнява върху своите последователи.

Българските евангелисти трябваше да разгледат най-мъчните, най-щекотливите, най-предизвикателните, най-основните въпроси – именно въпроси засягащи тълкуването на вярата, – но във всички дебати съборяните се въздържаха от люти нападки, от демонстрация

и от необузданост. Този четирисет и втори събор наново свидетелствува, че повече от всичко друго на света Исус дава на човека сила да обладава себе си. Наистина чрез Христа човек може всичко да направи. (...) Програмата, която се отпечата в брой 12 на Зорница, се изпълни почти без промени. По-голямата част от първия ден се даде на доклади, след които се четеха два реферата – единият от пастир Кожухаров от Сливен, а другият от пастир Петрик, баптистки мисионер от София. ... Вечерта г-н П. Мишков говори в читалище „Заря“ пред много голяма публика върху предмета: Днешното положение и сегашната липса в Църквата.

Вторият ден се посвети на изборите и на разискване за Зорница. Вечерта пастир П. Тодоров от Плевен държа слово по предмета Проповядвай Словото. На третия ден разискванията по Зорница приключиха, както и изборите. Този ден, след обед, пастирите Мирчев и Кларк държах реферати по предмета Евангелското дружество като евангелизаторска сила. Вечерта пастир Ал. Георгиев държа слово по предмета Влиянието на природата върху човека. В четвъртия ден, неделя, имаше слова от пастир М. Н. Попов и г-р Е. Е. Каунт, мисионер на методистката мисия в София.

Новоизбраното настоятелство се състои от следните членове: Председател: Д. Н. Фурнаджиев, Подпредседател: Иван Сечанов, Деловодител: Иван М. Цаков, Секретар: Стефан Градинаров, Касиер: Петър Игнатов, Контролна комисия: К. Т. Бояджиев, Г. Козловски, Цветан Цветанов. Настоятели на Американските гимназии в Самоков: Др. Ст. Томов, П. Мишков.

Според решението на събора, Зорница ще се урежда до края на 1922 година от същата комисия, която я е уреждала до сега, а през 1923 година новоизбраното настоятелство ще бъде отговорно за вестника. (...) Настоящият момент представява необикновено благовремие за плодотворна духовна работа и ние дълбоко се надяваме, че българските евангелисти ще се съединят в една велика работа за Исуса и за народа. ▢

Една различна история

ПРЕЗ ТОЗИ МЕСЕЦ

Емил Марков

Потъването на „Титаник“ в ранното утро на 15 април 1912 година е история, която продължава да бъде разказвана вече 110 години. На повечето от нашите съвременници тя е позната най-много от филма „Титаник“, добил голяма популярност и спечелил 11 награди „Оскар“. Кинотворбата впечатлява не само със зрелищното пресъздаване на най-голямата корабна катастрофа, но и с вплетения в това събитие разказ за трагичната любов между Джак и Роуз. Тяхната красива история като че ли опитва да побере в себе си много от неразказаните истории за любов, случили се на „Титаник“.

Например постъпката на мисис Строс, която избира да не се качи в спасителната лодка и да остане на кораба със своя съпруг. Или историята за тайната любов на Самюъл Морли, който подарява на много по-младата Кейт Филипс сапфир, но той се удавя, опитвайки се да доплува до нейната лодка. В нея е и историята на прислужницата Роберта, която се влюбва в стюард от екипажа. Любимият я спасява, като ѝ дава спасителната си жилетка. Тя пази винаги подарената ѝ от него значка, но никога не разкрива името му. Тук е и историята на Карл Беър, който в лодката, сред мрачните води на океана, предлага брак на любимата си Хелън Нюсъм...

Може да се запитаме защо във филма катастрофата на „Титаник“ е така тясно преплетена с красивата история за любовта между Джак и Роуз. Вероятно, от една страна, защото така ставаме още по-съпричастни към трагедията на всички, които са пътували на кораба. От друга страна, подчертано е внушението, особено във финала, че любовта е по-силна от смъртта и единствено тя придава смисъл на живота. Всичко преминава, но любовта остава.

Ако авторите са искали да издигнат на пиедестал любовта, тогава те са пропуснали да забележат една друга история. Да видят как в това мрачно бедствие сияе и

Титаник потъва, гравюра на Вили Щьовер (Willy Stöwer), 1912 г. / изображения: Wikipedia

историята за голямата любов на един човек към неговия Спасител и към погиващите хора.

Джон Харпър (29 май 1872 – 15 април 1912 г.) е шотландец. По време на катастрофата с „Титаник“ той е вдовец на 39 години и уважаван пастир на баптистката църква „Walworth Road“ в Лондон. Пътува с дъщеря си Ани и племенницата си Джеси до Чикаго, за да проповядва няколко седмици в църквата „Муди“. Когато корабът се сблъсква с айсберга, Джон Харпър качва децата на една от спасителните лодки и помага при евакуацията. Чуват го да вика: „Първо жените, децата и неспасените!“ После го виждат да тича из кораба и да предупреждава другите за опасността, говорейки за вечната съдба на душите им.

Когато най-накрая е принуден да скочи в ледената вода, Джон Харпър се вкопчва в парче от останките на кораба. Един човек плува покрай него и пастирът го пита: „Спасен ли си?“. Мъжът отговаря „не“ и течението го завлича. Пастирът премръзва все повече и с последни сили се бори да се задържи над водата. Вижда отново същия човек да се носи по течението и отново го пита: „Спасен ли си? Познаваш ли Исус?“ Когато мъжът отговаря „не“, Джон му казва: „Вярвай в Господ Исус Христос и ще бъдеш спасен!“.

След като повече не може да се задържи на повърхността, Джон Харпър изчезва в океана. Но другият човек оцелява и наистина става вярващ – новороден в студените води през

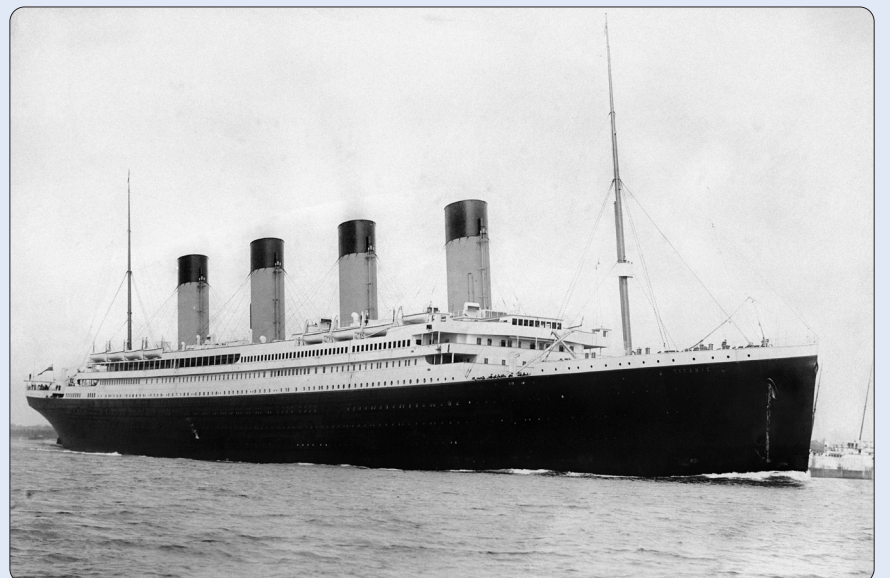
същата нощ, когато „Титаник“ потъва.

„О, ако можехме само да имаме повече вяра в любящия, жив Спасител, бихме отворили сърцата си достатъчно широко, за да получим от Неговата сладка, пронизваща сърцето любов. Ще отворим ушите си, за да чуем сладкия глас на Младоженеца, докато Той шепне на душите ни: „Стани, любов моя, моя прекрасна, и напусни мимолетните фантоми на този преходен ден!“ Неговият възхитителен за душите глас би достигнал до нашите студени сърца и би ни накарал да ожаднеем за по-близко общуване с разпнатия Спасител.“

Тези думи, написани от Джон Харпър, напълно се потвърждават от неговия живот и от последните му мигове. Ето един служител, който проповядва това, в което вярва. А що се отнася до нас, имаме страховтна история за споделяне с феновете на филма „Титаник“. Една невероятна, истинска история на невероятен и безкористен човек, която наистина вдъхновява. □

п-р Джон Харпър / изображения: Wikipedia

Потеглянето на Титаник от Саутхемптън на 10 април 1912 г. / изображения: Wikipedia

Божията любов, изявена в Христовите страдания

Георги Боев

следва от 1 стр.

Колко от празниците, които празнуваме, са свързани така силно с темата за страданието, както днешният? В повечето празници се празнува някакъв радостен повод, като изключим може би 19 февруари и 2 юни, но и те са дни за размисъл и почит!

Спомням си как, когато излезе филмът „Страстите Христови“, аз отидох да го гледам с един мой братовчед, който бе абсолютен атеист. Изобщо не го интересуваше нито Христос, нито каквото и да е друго нещо, свързано с Бога. Тези от вас, които са гледали филма, знаят колко е кървав. Но зад цялата кръв и страдания изпъкваше много силно смиреннието и решителността на Господ Исус да извърви голготския път докрай. Когато филмът свърши, всички станахме да си ходим. Тогава с учудване забелязах, че моят братовчед-атеист продължава да седи и безмълвно да гледа излизващите се една по една букви. Аз се притесних, че останахме само двамата в киното, и започнах да му казвам: „Хайде, брат'чед, ставай да си ходим!“. Но той продължаваше да стои и да не ми отговаря. След известно време той стана и си тръгнахме, но и двамата мълчахме доста време. Най-накрая, той проговори и ми каза: „Лесно ти е, брат'чед, ти знаеш къде ще отидеш!“. Бях сразен. Моят братовчед-атеист, бе разбрал колко дълбока е Христовата любов, изразена в Христовите страдания.

В 53 глава от Книгата на пророк Исаия намираме едно от най-ясните пророчества за идването на Месията. Това е една картина, която Бог разкрива на пророка чрез Своя Дух и която с големи подробности описва страданието на Христос: нещо, което евреите трудно биха свързали със своята идея за Месия.

Преди време мисионери в Израел бяха направили едно проучване. На един лист били написали именно въпросната 53 глава от Книгата на пророк Исаия, която е включена в еврейските Писания. И с този лист те ходели по улиците на Йерусалим и питали минаващите евреи какво мислят за тези стихове. Повечето от тях им казали: „Не ме занимавайте с християнство!“. Това е доста интересен отговор, защото показва, че дори и в Стария Завет, който се приема напълно от евреите, има много ясен показател към Исус Христос, Месията, Когато те не приемат.

На какво се дължи това? Това се дължи на еврейската представа за Месията. Те очакват един Месия, който ще се появи в Израел и със сила ще наложи царството Си. Това до голяма степен е свързано с идеята за авторитета, който Месията ще има. Не е случайно, че предложеният текст започва с думите: „Кой е повярвал в известието ни и на кого се е открила мишцата Господня?“ (Ис. 53:1). Много е трудно за нас, хората, да приемем, че някой, който притежава пълната власт във Вселената, пълното господство, и знания, и могъщество, ще дойде на земята като един обикновен и непривлекателен човек. Това показва колко далеч стоим от истинското познаване на Бога.

В тези стихове Божието слово ни открива много подробна картина за начина, по който Исус е изглеждал (или по-скоро

начина, по който е бил възприет). Тук се казва, че в Него не е имало благообразие, нито приличие за да Го гледаме, нито красота, за да Го желаем. Я сега си представете какъв би бил ефектът на всички филми за Исус, които са правени, ако актьорите бяха избирани именно по тези показатели? Едва ли щяха да привлекат голяма аудитория! И въпреки това, Исус не се е отличавал с холивудска красота, защото за Него е бил важен не външният изглед, а вътрешната красота. И до ден днешен за Исус се говори като за Някой, Който е изявил в съвършенство вътрешната и недостижима красота на човека, а не като за най-красивия човек, живял на земята.

По нататък в текста четем и за живота, който нашият Господ е живял: Той е бил презрян, отхвърлен от хората, навикнал на скърби и печал, за нищо не са го счели! И именно това виждаме на Разпятието – всички се разбягват или Му се подиграват. Колко от нас биха живели по този начин? Колко от нас биха избрали да водят такъв живот? Ние обичаме лука, веселието, сигурността, удобството! Въпреки, че живеем в една свободна и мирна страна, нас ни е страх да отидем и да говорим с хората за Божията любов, която може да ги отведе завинаги в небесата! Защо? Кои са нещата, които ни спират да говорим на хората за Бога? Страх да не ни отхвърлят? Но се казва, че Исус бе отхвърлен от хората! Ние по-велики ли сме от Царя на Царете и Господаря на Господарите, че да имаме претенции всички да ни обичат и приемат? Това ли искаме – заради временното си спокойствие и удобство да изпратим хората около нас на вечно осъждение и страдание? Доколко сме готови да страдаме за хората около нас? Исус бе готов!

Имайте у себе си същото съзнание, което беше у Христос Исус, Който като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човечите. И като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст!

Филипийци 2:5-8

Ние имаме ли Христовото съзнание? Или търсим равенство с Бога? Защото Бог казва: „Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят!“ (Мат. 5:44), а ние казваме: „Търпкано ще ти го върна!“. На кого принадлежи възмездие? Смеем ли да издаваме присъди над хората: „Този заслужава да отиде в ада!“. Ако го правим, значи се опитваме да държим равенство с Бога и нямаме Христовото съзнание!

През вековете е имало много странни разбирания за страданията на Исус. Някои от тях продължават и в днешно време! Сигурно сте гледали как във Филипините има традиция на Разпяти петък мъже да се приковават доброволно с пирони на кръстовете! Те твърдят, че така почитат Бога! За мен това е странно! Страданията на Исус не са никакви безцелни страдания, заради самата болка, а те водят към изпълнението на определена цел: „Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония, върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Ис. 53:5,6).

Целта на страданията на Христос бе изумителна! Той пожела да понесе вместо нас това, което ние трябваше да понесем – наказанието за нашите грехове! Поради бунта ни спрямо Бога, ние трябваше да бъдем отвратителни в Божиите очи и да изглеждаме като човека, описан в стих 2 от разглеждащата глава от Книгата на пророк Исаия. Нашият живот трябваше да бъде като този, описан в стих 3. И ние трябваше да бъдем наказани като в стихове 4-6. Направо бих могъл да сътворя своята заслужена история въз основа на тези стихове. Ето, как би изглеждала тя: „Поради своя собствен грях, Георги бе поставен в сухата земя. Нямахме благообразие, нито приличие, за да го гледа Бог, нито красота, за да го желае. Той бе презрян и отхвърлен от Бога, човек на скърби и печал, и Бог за нищо не го счете. Георги бе поразен и наскърбен, беше наранен, поради своите собствени беззакония, беше бит, поради бунта му срещу Създателя и Господ възложи върху него, наказанието, което му се полагаше!“

Ето така би изглеждала моята собствена история, както и вашата история, ако не се беше появил Исус. Ако самият мой Господ не беше пожелал да понесе моето

»

» собствено наказание и да страда, да бъде отхвърлен, бит и убит, поради нещо, за което не бе виновен, поради нещо, което не бе причинил Той Самият! Беше ли длъжен да Го направи! Бог длъжен ли е някому нещо? Не, не и не! Бог е Бог – съвършен, всемогъщ, суверен и вездесъщ, а ние сме „плява, която вятърът отвява“, „цвят, който вехне“, преходни на земята и нищожни в битието! Но Бог е преди всичко друго ЛЮБОВ. Той е любов и затова избира страданието, затова избира презрението и отхвърлянето, затова избира да понесе нашето беззаконие. Ето защо ние празнуваме Разпети петък, а след него и Възкресение Христово: защото величието на Божията любов е най-осезаемо в дълбочината на Христовите страдания!

В заключение, искам да задам един въпрос на тези от вас, които твърдят, че познават Христос. Вие познавате ли наистина величието на Божията любов? Вие познавате ли наистина дълбочината на Христовите страдания? Вие познавате ли смисъла на

вашето съществуване като Христови ученици? Страданията са другата страна на любовта! Истинската любов и към Бога, и към хората, преминава през страданието! Христос страдаше! Вие страдали ли сте доброволно, заради Бога и хората? Страдаме ли сега, гледайки погиващите около вас! Разкъсва ли се сърцето ви, когато Бог ви нашенва: „Този човек е пътник за ада – моля те, кажи му за Мен!“. Страдаме ли, когато Бог ви изобличава за греховете ви? Ако отговорът е „Да!“, тогава искам да ви кажа: Не търсете обезболяващи средства за сърцата си! Единственият начин болката да премине, е като последваш Божия глас към посоката, в която те призовава, но дори и тогава болката ще продължи, докато се срещнете лице в лице с вашия Господар и чуете думите: „Браво, добър и верен слуго!“.

Кое новородено сърце не копнее да чуе тези думи от Христовите уста!

А към тези от вас, които все още не са последвали Христовия призив за помирение

с Бога и все още не са опитали от Божията любов, искам да се обърна с думите на Чарлз Уесли, казани някога в негов проповед:

„Събуди се, безсмъртна душо, от своите блянове за земно щастие! Не те ли създаде Бог за Себе Си? Не можеш да намериш мир, докато не си починаш в Него! Върни се, страннико! Бягай обратно към своето убежище! Ти си само един странник, гост на земята, създаден като едnodневка, готова да премине в истинското си състояние! Побързай! Вечността е близо. Вечност в блаженство или вечност в пълна скръб! Събуди се сега, ти, който спиш в духовна смърт, за да не заспиш един ден във вечна погибел! Последвай Исус и Той ще те приеме!“

Нека Бог да ни благославя и изявява в живота ни величието на Своята любов, като осъзнаваме все повече дълбочината на тази любов, разкрита ни в Христовите страдания!

Амин! ▢

Християнски брак

Цвете Куличева

Днес съществуват много и често противоречиви мнения за това, какво представлява бракът. Не само всяка култура има свое виждане за естеството на брака, но и в рамките на една и съща култура се наблюдават различия по този въпрос.

Хората в света днес не гледат много сериозно на брака. За тях той няма особена стойност. През XX век дори се стигна дотам, че марксистите отхвърлиха брака напълно и проповядваха свободна „любов“ с аргумента, че той ще изчезне като форма. Днес официално бракът не се отхвърля, но за съжаление, все повече двойки живеят без брак.

Бог създава брака още в Едемската градина, когато привежда Ева при Адам. Именно бракът е и първата от двете основни институции (наред с църквата), които Бог е създал за нашия свят. Тук ще разгледаме какво казва Библията за брака. Така ще можем да разберем основите и целите, които са заложили в него от Онзи, Който го е замислил и основал. Когато си дадем сметка защо и с каква цел Бог е замислил брака, ще можем и да я изпълним. С други думи, ще разгледаме библейския модел за брака.

За да онагледим разсъжденията си по тази тема, нека да приведем пример от областта на строителството. Как архитектът измисля една сграда? Първо, внимателно проучва целите, за които ще служи тя: дали ще е училище, ресторант, църква, болница или жилище. Сетне, съобразно нейните функции, той прави изчисления и начертава съответния план, а след това строителите започват строежа спрямо този план. Ако строителите

се придържат към проекта, сградата ще функционира според първоначалното си предназначение. Но ако строителят реши да изгражда зданието според собствените си идеи и представи, без да се съобразява с приетия архитектурен план, тогава ще пострада не само красотата и функционалността, но също така и стабилността на такава сграда. Представете си що за здрава постройка би било това, ако в нея е спестен някой трезер, ако липсва колони или носеща греда!

По подобен начин обаче някои хора се отнасят и към институцията на брака. В Библията ние разполагаме с първоначалния проект, разработен лично от съвършения Архитект. Много двойки обаче пренебрегват библейския модел, обръщат гръб на архитектурния замисъл и правят с брака каквото си искат.

Какъв е Божият план за брака? Преди всичко трябва да припомним, че бракът се състои от един мъж и една жена. Това е моделът, който Бог е вложил в брачната институция. Божият план е бракът да бъде най-интимното, най-скроветното от всички човешки отношения. Бог е създал за мъжа и жената специални взаимоотношения – и следователно начинът, по който двамата се отнасят един към друг, не е въпрос за избор. Тази връзка не е само между тях двамата, а също така и между тях и Бога.

В какво се изразява тази тяхна зависимост от Бога? Ако двамата брачни партньори са в добри отношения с Бога, тогава те съответно изпълняват и Божиите повеления – включително и Неговата наредба за изграждането на брака. Но ако отношенията им с Бога не са добри, те много лесно могат да нарушават и взаимоотношенията помежду си.

Ако искаме да имаме пълноценен брак, ние нямаме свобода да определяме съпругеските си отношения по начин, който на нас ни харесва – също както строителите нямат свобода да пренебрегват плана на архитектите. Трябва да се подчиняваме на Божия план. Колкото повече един брак се съобразява с Божия план, толкова

по-стабилен ще бъде той и толкова по-голямо ще бъде удовлетворението от него.

Божият план за брака е той да бъде пример за съвършенство в любов, внимание, съчувствие, отдаденост, посвещение и жертвостовност. Това би следвало да бъде най-доброто място за взаимопомощ, за отмора и зареждане за тежката и отговорна дейност на съпрузите. Място, където може да царува единомислие и разбирателство. Затова тук е необходима готовност всеки да поеме големия товар от семейните грижи и задължения върху себе си с любов, както и съзнание, че по този начин участва в служение на Господа. Чрез човека, чрез неговата обхода в брака, Бог иска да говори в света, да се изявява и прославя (вж. Тим 2:3-5).

В Библията Бог използва брака като аналог, за да можем да разберем отношенията между Него и Неговия заветен народ. В първа и втора глава на книгата Осия има сравнение на Израил с Божия съпруга, а в Откровение 21:9 църквата е наречена Негова „невеста“. А в Ефесяни 5:23-28 апостол Павел пише: „Както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея... така са длъжни и мъжете да обичат жените си...“ Бракът е толкова нежно, чисто взаимоотношение, че Бог го използва като образец за отношенията между Христос и църквата. (Следва)

Старите мъже да бъдат трезви, почтени, благоразумни, твърди във вярата, в любовта, в търпението; също и старите жени да имат благоговейно поведение, да не са клеветници, нито предадени много на винопийство, да поучават това, което е добро; за да учат младите жени да обичат мъжете си и децата си, да са разбрани, целомъдрени, да се грижат за своя дом, да са благи, подчинени на мъжете си, за да не се хули Божието учение.

Тим 2:2-5

Първото изпълнение на ораторията Месия

Кристиян Калоянов

Сигурен съм, че мнозина могат да запяят мелодията на „Алилуя“ от Георг Фридрих Хендел – една от най-известните хорови части в музикалната литература, с която завършва второто действие на ораторията „Месия“. Тази оратория е сред най-популярните произведения на автора, заедно с „Музика на водата“, „Музика за кралските фойерверки“, ораторията „Израил в Египет“ и химна „Свещеникът Садок“, изпълняван на всяка британска коронация от 1727 г. Първото изпълнение на „Месия“ е на 13 април 1742 г. в Дъблин.

Хендел е роден в град Хале в Бранденбург-Прусия на 23 февруари 1685 г. (стар стил). От малък проявява голям интерес към музиката. Въпреки съпротивата на баща си, момчето намира начин тайно да достави малък клавикорд на тавана на къщата и там се упражнява, докато родителите му спят. Той успява да „извоюва“ разрешение за уроци по музика при органиста Вилхелм Фридрих Цахов. Така започва да придобива клавирна и композиционна техника, учи хармония и съвременните музикални стилове. Започва да замества учителя си, който свири на орган по време на службите в лутеранската църква. През 1698 г. Хендел свири пред пруския крал Фридрих I, а през 1701 г. се среща с Георг Филип Телеман, с когото стават близки приятели. По желание на баща си от 1702 г. учи право в университета в Хале, но същевременно успява да получи назначение като органист в местната протестантска църква.

В периода 1703–1709 г. Хендел живее и работи в Хамбург, но пътува и до Италия. Така се запознава и общува с личности като Йохан Матезон, Кристоф Граупнер, Джан Гастоне Медичи, Доменико Скарлати и Арканджело Корели. Той започва да поставя оперни заглавия, пише кантати и оратории.

Освен с Германия и Италия, името на Хендел се свързва най-много с Англия, където прекарва по-голямата част от своя живот. Той се установява в Лондон през 1712 г. и е дворцов композитор на кралица Анна. По-късно става директор на Кралската музикална академия (1720–1728 г.), а също е част и от музикалния живот на Кралската опера в Ковънт Гардън. Там са поставени за първи път много от неговите опери. През 1726 г. Хендел придобива британско поданство.

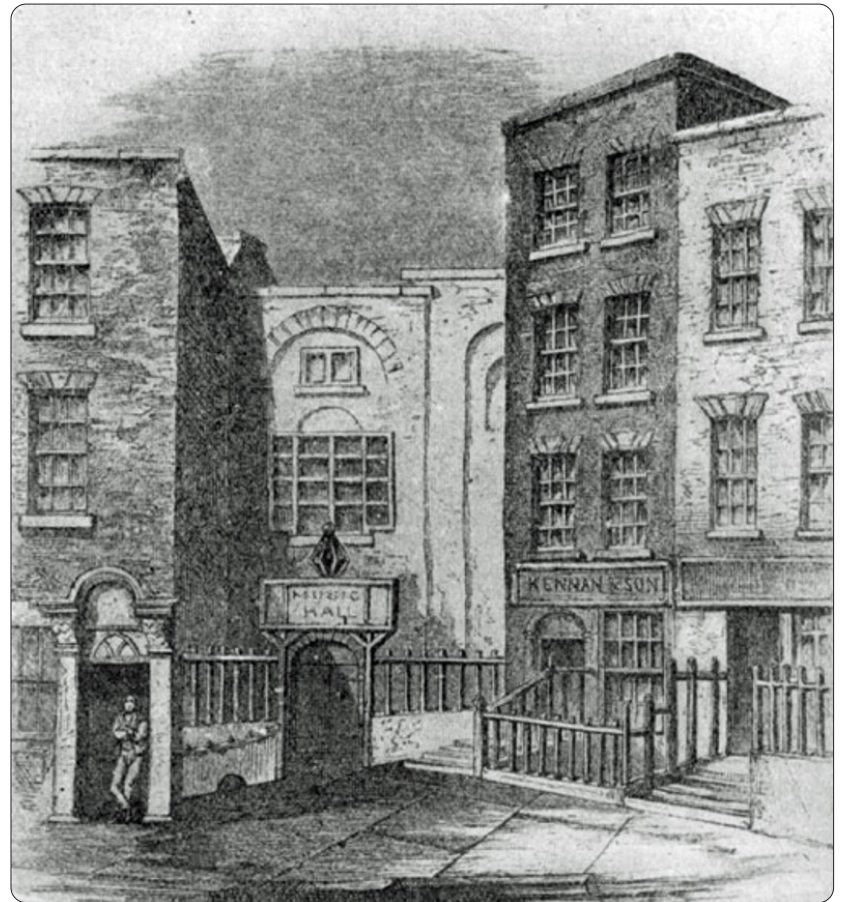
След композирането на 40 италиански опери, Хендел се обръща изцяло към английската оратория, която намира най-широк отзвук. В музикално отношение се съживява английската хорова традиция, а по отношение на съдържанието се долавя близост с пуританството. Първата английска оратория на Хендел е „Естер“ (1720), следват „Дебора“ и „Аталия“ (1733) и още две оратории до 1740 г. Изпълненията са по време

на Великите пости в театър „Хаймаркет“, съпроводжани от Хенделовите органични импровизации и концерти между частите на ораториите. „Месия“ е шестата му творба в този жанр. Започната е на 22 август 1741 г. и е завършена само за 24 дни. В края на своя ръкопис Хендел изписва буквите „SDG“ – *Soli Deo Gloria* („Слава само на Бога“). Този надпис, както и невероятната скорост на композирането, са причина за това да се говори, че е написал музиката с плам на божествено вдъхновение, в който, творейки хора „Алилуя“, „той видял цялото небе пред себе си“.¹

В началото на март 1742 г. Хендел организира благотворителен концерт в Дъблин, на който да бъде представена ораторията „Месия“. Катедралите „Св. Патрик“ и „Крайст Чърч“ му съдействат с хорове си и с певци за соловите партии на произведението. Известните по това време певци Кристина Мария Аволито и Сузана Мария Сибър са част от състава на солистите. Премиерата е в Голямата музикална зала на улица „Фишамбъл“ със съдействието на инструменталисти от оркестъра на Дъблин. Хендел сам доставя свой орган за първото изпълнение. Присъствали са 700 души, като, за да бъде възможно достигането на максимален брой посетители, господата са били помолени да свалят мечовете си, а дамите – да не носят обръчи в роклите си. Музиката на премиерата е била единодушно приета с похвали от слушателите и пресата. Дори един от духовниците на Дъблин в изблик на възхита скочил на крака и извикал към Сузана Сибър: „Жено, за това да ти бъдат простени всички грехове!“ Събраните £400 са били дарени за Болницата на Мърсър (*Mercer's Hospital*) и Благотворителната лечебница (*Charitable Infirmary*), както и за освобождаването на 142 задлъжнели затворници.

След премиерата на „Месия“ на 13 април 1742 г. в Дъблин, ораторията почва да набира популярност, като успява да се превърне в едно от най-известните и най-често изпълняваните хорови произведения в западната музика. Нейната премиера в Лондон е година по-късно, а след това е изпълнявана всяка година в Уестминстърското абатство с огромен състав на хорове и оркестър.

Въпреки че структурата на произведението наподобява тази на опера, ораторията „Месия“ не е в драматична форма – няма пряка реч и характерните за операта персонажи. Първо действие започва с пророчества на Исаия (но и на други пророци), преминава към Благовещението на пастирите – единствената

Голямата музикална зала на улица Фишамбъл, Дъблин, където за първи път е изпълнена ораторията „Месия“.
/ изображения: Wikipedia

„сцена“, взета от Евангелията. Във II действие Хендел се концентрира върху Страстите Христови и завършва с хорвата част „Алилуя“. В III действие той обхваща възкресението на мъртвите и прославянето на Христос на небето.

В произведението има 16 арии, на които противостоят 19 големи хора.

Според музиковеда Михелс Улрих по звуковото си великоление тези хорове обединяват английската хорова традиция (Пърсел), френската патетичност, немската полифоничност и дълбочина. Така известният хор „Алилуя“ по своя строеж е многообразен, но същевременно лесно разбираем; темите му показват ясна декламация, отчасти симетричен строеж и мощно водене на мелодичните линии. Както другите оратории на Хендел, Месия е тричастна. Може да се дискутира до колко Хендел тълкува Месията във философския дух на Просвещението на XVIII век „като положителен герой и могъщ цар, появил се за прогреса на човечеството, за неговото обединение и спасение.“² Или можем да усетим лично преклонение на Хендел пред Месия, такъв какъвто е изявен в пълнота, в пророчествата и в Евангелието. Освен това Улрих има „усещането за прилив на емоционални сили, в смисъла на *Esercizi spirituali*“ („Духовни упражнения“), въведени в ораторията, като първоначално католически жанр, съчетани с „духа на протестантството с възможностите за тълкуване на текста.“

От 1558 г. добиват известност духовните упражнения на свещеника Филипо Нери в молитвената зала, наречена оратория, в манастира „Св. Джироламо дела Карита“ и други подобни места. Те се организират от „братства на ордена филиповисти“ (*Congregazione dei preti dell'oratorio*). Тези свободно организирани срещи са свързани

¹ Lockett, R., *Handel's Messiah: A Celebration*, p. 86.

² Улрих, М., *Атлас Музика*, Том 2, 323–325, 365 стр.

» с молитви, проповеди и прочити на Библията. А също се пеят и духовни песни наречени „лауди“ (*Laudi spirituali*). Лаудите са лирични или повествователни, но също и диалогични, което напомня на духовни драми. Оттук тръгва и пътят на ораторията като музикално произведение.

Хендел пише Месия за скромен вокален

и инструментален състав, но в годините след смъртта му творбата е адаптирана за изпълнение в много по-голям мащаб, с гигантски хор и оркестър. Срещаме неговата оркестрация преработена и подсилена от Моцарт, като „Der Messias“. А в края на XX и началото на XXI век тенденцията е към възстановяване

на първоначалните намерения на Хендел. Английските оратории на Хендел и особено „Месия“ представляват кулминацията на бароковата оратория. Хендел заявява относно своите творби: „Бих съжалявал, ако само съм развличал моите слушатели; аз бих желал да ги направя по-добри.“ □

Що говори отвореният гроб

п-р Димитър Фурнаджиев

ОТ АРХИВА НА ЗОРНИЦА

Зорница, 13 април 1922 г.,
(със съкр.).

Най-великата истина на Евангелието и най-силният факт в историята е възкресението на Христа от мъртвите. Това казва Новият завет като абсолютен факт, който не допуска ни сянка на съмнение. Както твърди, че Бог е любов, също така твърди, че Христос наистина е възкръснал. Не само, че е истина, но и сега е истина: както Бог е бил и е любов, така и Христос е бил възкресен!

Христовото възкресение е най-великият факт в историята. Има пълно основание за това твърдение. Новият завет е достоверна книга. Възкресението е констатирано като факт – верен, както е фактът за земния живот на Христа. Авторът на Деяния описва как Той „представи Себе Си жив... с много верни доказателства“ (Деян. 1:3).

Христовото възкресение съсредоточава в себе си всички факти, свързани с Евангелието. То е централна истина. То свързва видимия и невидимия свят. Ето защо проповядването на християнството още от самото му начало е всеважната тема на Църквата. Целта на благовестителите след Петдесетница е да проповядват факта на Възкресението. [...]

Христовото възкресение е най-силното доказателство на християнството. По този въпрос апостолът пише, че Господ Исус „бе убедително обявен като Божий Син чрез възкресението от мъртвите“ (Римл. 1:4).

Тези думи значат, че най-силното и убедително доказателство, че Христос е Божият Син, се даде, когато Той възкръсна от мъртвите. Ето защо покойният велик Гладстон казва: „Християнството е Христос!“ Пълното развитие, апогеят на християнството се постига в деня на Възкресението. Който спира по-рано и не идва до него, с неговото дълбоко и пълно значение, ако е вярващ в Христа, той е или невеж или *кривоверен*. Думите на Гладстон ще бъдат по-пълни в следната форма: „Християнството е възкръсналият Христос!“

Между многото верни доказателства за Христовото възкресение са и следните:

1. Той се яви на апостолите и на голямо число братя (I Кор. 15:5-8);
2. В продължение на много дни (Деян. 13:31);
3. При Тибериадското езеро (Йоан 20:27);
4. Даде на Тома да попира тялото Му (Лука 24:50);
5. Неговите ученици ходеха и разговаряха с Него (Лука 24:32);
6. Приеа благословението Му (Лука 24:50);
7. Срещнаха се с Него по Негово предварително нареждане (Мат 28:7).

Има и много други доводи. Като проучим внимателно Евангелието, ще видим, че Той се яви на учениците в единадесет разни случаи. Учениците, които отидоха на гроба, видяха сложените плащеници, които обвивали

тялото Му, и кърпата около главата Му, свита и сложена на отделно място. Йоан видя и повярва (Йоан 20:5-8). Освен това имаше и чудото в живота на учениците Му, причинено от възкресението Му, което направи чуден и чудесен живота и дейността им впоследствие. Не е важно дали светите в историята са вършели чудеса, но всеважно е онова Чудо, което направи тях светии: Христовото възкресение.

Този ден на Христовото възкресение, естествено, е най-великият ден в годината. Д-р Шаф казва: „Без възкресението Христовата смърт не би ползвала много и гробът би станал гроб за всичките ни надежди.“

Христовото възкресение е най-силната основа на вярата. Думите на Божия Дух чрез апостола са пълни със съдбоносно значение: „Ако изповядваш с устата си, че Исус е Господ и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш“ (Рим. 10:9). Именно Христос издига, спасява, възкресява – но само чрез лична вяра, лична изповед, лична връзка, личен живот с Него и за Него. Възкресението е толкова важно за християнството, колкото изгревът на слънцето е необходим за деня.

Ние сме уверени във факта на Христовото възкресение, чувстваме неговото влияние, надежда, еликсир.

И казваме на всички: Христос възкресе! □

Събор на Съюза на евангелските съборни църкви в България

ХРОНИКА

На 16 април т.г. в Пловдив се състоя редовен годишен събор на Съюза на евангелските съборни църкви в България. Делегати от 24 църкви се събраха в историческата сграда на Евангелска съборна църква в центъра на града. Освен неотменимата делова част това беше време на радостни срещи и споделяне в по-тесен кръг или пред цялото събрание на различни проблеми и опитности от живота на църквите ни.

Работата на събора бе ръководена от бюро, избрано според Устава, в състав: п-р Рангел Кълвачев, председател на Пастирската колегия, п-р Георги Желев, заместник-председател, и Мая Стоицева – секретар. Отчетът на Пастирската колегия отрази сложната обстановка, в която премина животът на църквите, както и на цялото общество, в поредната година на пандемия от коронавирус, а в последните седмици и в обстановката на жестока война

в Украйна. Отчетът на Съюзното управление се спря най-вече на строителните и ремонтни дейности на някои църковни сгради, на деловите контакти с различни институции, както и на сътрудничеството ни със Свободните евангелски църкви в Германия.

Във времето за разисквания по състояние на съюза бяха изтъкнати няколко проблема. Необходимо е да се подобри комуникацията между църквите и отговорниците на служения в Съюза. Да се обърне особено внимание на малки църкви и общества и на тези, в които дейността затихва и на тези, които имат потенциал за развитие. Отговорността за подготовка на ученици да бъде приоритет на всеки пастир и благовестител. Необходимо е в тази връзка да се провеждат тематични семинари и конференции. Но изпълнението на всички приоритети и добри практики могат да бъдат сериозно възпрепятствани, ако между членовете на нашата общност има неизцелени конфликтни взаимоотношения.

Насърчителни примери за църковен живот, евангелизаторски инициативи и социална дейност бяха споделени за Асеновград, Мерицлери, Дългоделци и Расово, Русе, София и Доброславци, Пловдив и квартал Смирненски. А пастир Делчо Атанасов изказа своята дълбока благодарност за помощта, която е получил от много вярващи и църкви за възстановяването на семейното

жилище след пораженията от опустошителен пожар. Беше отразен и ангажиментът на няколко църкви и на Християнски център „Надежда“ за

снимка: Олег Константинов

приемане на бежанци от Украйна. Като гост на събора беше поканен мексиканският мисионер Артемио Гарсия, който разказа вдъхновено за своя призив от Бога да работи в Турция и между турски говорещи групи у нас. Насрочи се дата за ръкополагане на брат Луко Шиндаров като пастир в Панагюрище и се одобри откриване на процедура за ръкополагане на брат Петър Колев от църквата в Оризаре.

Църквата в Пловдив отново показа, като домакин, висока степен на гостоприемство и организационни качества за провеждане на събора. Участниците в него се разделиха за пореден път с усета за обновяващата благодат на общението в Христовото име. □

снимка: Олег Константинов

Староверците в Русия и техният пръв мъченик

340 години от изгарянето на прот. Авакум

превод с допълнения: Тодор Велчев

Протоиерей Авакум Петрович бил ужасен. През 1652 г. начело на Руската православна църква застава нов, радикално настроен патриарх: Никон. Този ревностен, но ограничен човек оглавява започналите опити за реформа в църквата. А реформа била необходима, особено по отношение на богослужебните книги – при техните преводи и преписи през вековете били възникнали немалко грешки и разночетения. Усилията на църковните книжници са насочени и към нова редакция на Кирило-Методиевия превод на Библията, което изисквало съгласуване с оригиналните гръцки текстове. За помощници в това дело биват поканени гръцки свещеници. Но освен провеждането на книжовна реформа, патриарх Никон искал да въведе в литургията промени, заимствани от Римокатолическата църква – например, как да се кръсти вярващият (с три пръста, вместо с два¹) и как да се покланя в храма, а също как да се провеждат литийни шествия. Авакум и други като него виждали в тези промени заплаха за чистотата на древната християнска вяра.

Пътуването на Авакум в Сибир, худ. С. Милорадович / изображение: Wikimedia

Ползвайки се с подкрепата на царя Алексей Михайлович, патриарх Никон действа с твърда ръка спрямо всички опоненти. По негово настояване, на местен църковен събор в Москва през 1656 г. всички кръстещи се с два пръста са предадени на анатема. Решенията на събора предизвикали голям смут в църквата. Те се съчетават с усещането, че отвън – т.е. от страна на католическа Европа и на Вселенската патриаршия – на Русия се налага едно чуждо, несвойствено благочестие, както и недопустими доктринални компромиси. Подхранва се убеждението на мнозина, че именно Руската църква („третият Рим“) е призвана да съхрани старата, истинна апостолска вяра. И съпротивата срещу църковните реформи се схваща като част от тази мисия. Започва разкол между привържениците на реформите и „староверците“².

Авакум става публичен глас на староверците. Той се радвал на широка популярност поради красноречието и личния си пример. Реакцията на властта не закъснява. Първоначално Авакум е окован, хвърлен в затвора, бичуван, заплюван и изпратен на заточение в Сибир. Там той и семейството му били

заплашени от гладна смърт, но оцеляват, като се хранели с карангия на разкъсани животни, която вълците избягвали. Впоследствие все пак двамата от синовете му починали при тези мизерни условия. Авакум бил принуден да се присъедини към експедиция по река Амур, водена от брутален началник. На няколко пъти той се изказал срещу издевателствата му. За това си провинение бил бичуван и окован на един шлеп, за да прекара една студена есенна нощ под проливен дъжд. След това бил хвърлен гол в килия, но – по неговото свидетелство – „Бог ме стопли дори без дрехи“!

Междувременно царят охладил отношенията си с патриарха и заповядал да върнат прот. Авакум от заточението. На т.нар. Голям московски събор през 1666/1667 г. патриарх Никон е осъден и низвергнат, но богослужебните реформи са утвърдени. Опитват се да убедят Авакум да ги приеме, но той твърдо отказва и даже анатемосва архиереите. Това му струва лишаване от свещенически сан и изпращане в тъмница зад Полярния кръг, до края на живота му. Но от килията той продължава своето дело в писмен вид, като изпраща послания и пише своя автобиография („Житие на протопон Авакум“).

Понякога го измъчвала мисълта дали съпротивата му срещу литургичните промени има смисъл. Нововъведенията се разпространявали по църквите, независимо от неговите пламенни слова. Питал съпругата си дали да продължава да говори или да си замълчи. „Вие сте свързани с мен“, казвал той, мислейки за страданията, които тя и децата им трябвало да понесат заради него. „Бог да се смили над нас, Петрович, та какво говориш?“, отвръщала жена му. „Аз и децата ми те благославяме. Бъди дръзновен да проповядваш словото Божие, както досега, а за нас не се притеснявай. Докогато е решил Бог, ние сме с теб духом, а ти ни споменавай в своите молитви. Христос няма да ни изостави!“ Тогава, отхвърляйки своята временна „слепота на обезсърчението“, Авакум продължавал борбата си за чистата старинна вяра. Въпреки твърдостта си, неговата съпруга също преминала през тежки мигове. „Колко дълго ще продължи това страдание, отче?“, пита го веднъж тя. „До смъртта“, гласи

отговорът. Тогава тя въздъхнала: „Така да бъде, Петрович; нека продължаваме с мъка напред.“

И Авакум наистина продължава напред, въпреки всички трудности. В затвора изпод перото му излизат стотици страници с доктринални поучения. „Житие на протопон Авакум“ е написано на съвременен руски и е новаторско по своя стил („изповедна проза“). То е увлекателно четиво и се смята за ключово произведение за развитието на езика – подобно на значението на Паскаловите „Писма до един провинциал“ за френския и на Чосъровите „Кентърбърийски приказки“ за английския език. По своята непосредственост и сбит изказ творбата на Авакум остава ненадмината до Лев Толстой. Както и други произведения на изповедника на староверците, тя е достигнала до нас благодарение на негови доброжелатели в затвора, които са ги изнесли нелегално.

През 1681 г. регентката София заповядва сурови гонения срещу староверците и техните църкви и манастири. Хиляди староверци са хвърлени в затвора, подложени на изтезания и изпратени на заточение. А онези от тях, които „проявяват твърдоглавие“, следвало да бъдат изгорени живи в дървени кабинки. Редът на самия Авакум идва на 14 април 1682 г. – той и съкилийниците му са изгорени по лична заповед на малолетния цар. Така в пламъците загива един герой за своята вяра и литературен гений, чието наследство остава живо и до днес.

Понастоящем общини на староверци има не само в Русия, но и в много страни по света. Руската православна църква сменя анатемата срещу тях през 1971 г., а в началото на нашия век изразява своето покаяние за жестокостите спрямо тези хора в миналото. В официалния документ намираме следното заявление: „Осъзнаваме, че голямото гонение срещу нашата Църква през изминалите десетилетия³ отчасти може да е и Божие наказание за преследването на чадата на Стария обряд от страна на нашите предци.“ □

Съвременни староверци / изображение: ruwega.ru

¹ Кръстенето с три пръста символизира Св. Троица, а с два – Божието и човешкото естество на Христос. Б.пр.

² В Русия те били наричани още старообрядци. Б.пр.

³ От страна на комунистическия режим в СССР. Б.пр.

Джон Дарби – основателят на диспенсационализма

превод с допълнения: п-р Станислав Алексиев

Точно преди 140 години, на 29 април 1882 г., в Борнмът, Великобритания, умира Джон Нелсън Дарби. Повече няма да наелектризира света със своите свежи прозрения, диспенсационални теории и визия за бъдещето. Вече няма да се опитва да събуди отново църквата в очакване на скорошното завръщане на Христос.

Роден през 1880 г. в Лондон, Дарби развива изключително остър ум. Той се обучава в Дъблин в Тринити Колидж, който завършва със златен медал. За кратко време практикува право в Ирландия, но след това се отказва от него и става местен свещеник. По всичко изглежда, че не може да се задържи на едно място, тъй като не остава дълго и в Ирландската църква. Започва да се съмнява, че установената църква е библейска.

По това време в Британия има много други църковни дейатели, които имат подобни съмнения относно установената църква. Те смятат, че църквите с утвърдени доктрини са склонни към студенина, докато онези, които отхвърлят важни изявления на вярата, са светски и също толкова мъртви. Под ръководството на Антъни Норис Гроув част от тези недоволни евангелисти образуват нова група, наречена просто „Братята“. От тях произлизат две основни групи: „Отворените братя“ и „Избраните братя“. Дарби е от вторите. Намерението им е да отхвърлят всички деноминационни различия и църковни форми. Светият Дух трябва да ръководи богослужението, в противен случай то ще бъде също толкова студено, колкото и това в установената църква. Дарби се присъединява към тази група и става нейният най-влиятелен водач. Основното им събрание се събира в Плимут и групата става известна като „Плимутските братя“.

„Братята“ наблягат на единството на истинските вярващи и имат силно изразени надденоминационни възгледи. Всяка група трябва да бъде независима. Причастието следва да бъде просто и да се поднася от различен човек всяка седмица. Не може да има много пастори на пълен работен ден, тъй като всички членове са еднакво призвани да бъдат свещеници и всеки трябва да носи отговорност за цялата общност, доколкото позволяват способностите му.

Дарби започва да проповядва Библията, като я разделя на различни епохи, или диспенсации на благодатта. Той вярва в бъдещото спасение и възстановяване на Израил като нация. Позовавайки се на своето изучаване на Исая 32 глава, Дарби заключава, че Израил, в бъдеща диспенсация, ще се наслаждава на земни благословения, които са различни от небесните благословения, предричани за Църквата. По този начин той ясно разграничава Църквата от Израил. Дарби вярва също, че Църквата може да бъде грабната всеки момент след седемдесетата седмица на Даниил, през което време Израил отново ще заеме централно положение в Божия план. След този период, вярва Дарби, ще има хилядагодишно царство, в което Бог ще изпълни безусловните Си

обещания към Израил. Той осъвременява схемата на диспенсационализма, като отбелязва, че всяка диспенсация поставя човека под определени условия; човек има някаква специфична отговорност пред Бога. Дарби отбелязва още, че всяка диспенсация завършва с провал. Той разграничава седем диспенсации: 1) От положение в Рая до Потопа; 2) Ной; 3) Авраам; 4) Израил; 5) Езичници; 6) Светият Дух; и 7) Хилядагодишното царство.

Цялото му богословие може да се систематизира в няколко тези:

Възкресението на Христос и единението на вярващите с Него добива особена тежест в проповедта. Вярващите трябва да са уверени, че са разпознати от Бога в тяхното съучастие в смъртта, погребване, възкресение и живот с Христос.

Библията е прогресивно Божие откровение в съответствие с начина, по който Той Се е проявявал в историята на Божия народ.

Надеждата на вярващия е не краят на земния живот със смъртта, а денят, в който смъртта ще бъде погълната (св.л. I Кор 15:54).

Вместо очакването Христос да установи Своето царство на земята заедно с всички светии, трябва да се очакват две предстоящи сфери на слава и степени на наследство: едната – в небесата, за тези, които страдат сега за Христос; и друга – за евреите и за обърнатите към вярата народи на земята. Изглежда, че във връзка с това Дарби формулира учението за грабването на Църквата преди Голямата скръб, а оставането в Скръбта се отнася за потомците на евреите.

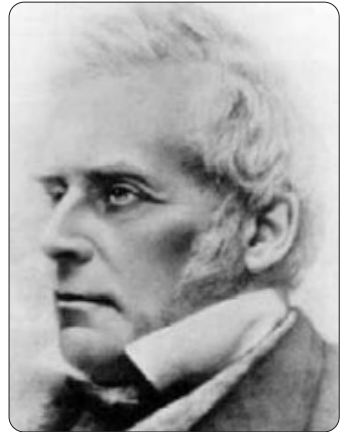
Царското свещенство се вмениява на всички вярващи не само като право, но и като задължение. Дарби настоява, че управлението и наставничеството в Църквата, поверено само на определени хора, ръкоположени в сан, е грях срещу Светия Дух, защото така се пречи на Неговото желание да се изявява чрез всички нейни членове. Цялото събрание на една църква е под ръководството на Светия Дух, поради духовните качества на нейните членове. Всичко, от богослужението до административните подробности, трябва да се претопи в Божието присъствие като действие на цялото тяло на Църквата. Тези, които имат дарбата и призванието да проповядват, са „служители на Светото Евангелие“ без да бъдат отличавани с акт на посвещение (ръкополагане) от събранието.

Истинската църква е „Общността на братята“, които изявяват единството в Христос. Всички други деноминации са схизматични. „Братята“ имат специалната мисия от Светия Дух да убедят техните членове да ги напуснат и да се събират в събрания, в които вярващите се назидават взаимно, без някой да упражнява по-голям авторитет от друг, в очакване на връщането на Христос. Братско общение с други църковни общности е възможно, само ако те се саморазпуснат

като организирани йерархични структури и приемат видимо абсолютната власт на Христос над църквата, без опосредстващи управленски органи.

Неговите възгледи са познати на много християни, тъй като стават основа на добре известната и широко разпространена „Библия на Скофийлд“. Те се възприемат днес от повечето евангелисти, но по негово време са били доста спорни, тъй като им липсват исторически корени.

Благодарение на Дарби, обновеният интерес към библейските диспенсации и учението му за Второто пришествие се разпространяват бързо по света, тъй като Плимутските братя са мисионерски настроени. Самият Дарби пътува много. Той помага и за завършването на нов превод на Библията на немски, френски и английски. Като наследство Джон Дарби оставя много проповеди, песни, коментари върху цели книги от Библията. От него са останали поне 32 тома разсъждения върху Словото. А на обикновения бял надгробен камък в гробищата на Борнмът е записано: „Джон Нелсън Дарби: Като непознат, а пък добре познат ни напусна, за да бъде с Христос.“ □

Джон Дарби
/ изображение: Wikimedia

Надгробният камък на Джон Нелсън Дарби в гробището Wimborne Road, в Борнмут, Англия
/ изображение: Wikimedia

Уочман Ний

Нормалният християнски живот извън и вътре в затвора

превод с допълнения: п-р Данаил Игнатов

Според някои експерти, от цялото население на Китай, което възлиза на 1,3 милиарда души, между 200 и 300 милиона практикуват някаква религия, а значително по-голям е броят на хората, които почитат култа към предците. Голямо мнозинство от вярващите са будисти и даоисти. Християните наброяват между 50 и 100 милиона души. Преброяването им е трудно, тъй като голяма част от тях посещават т. нар. „катакомбни“ (скрити) домашни църкви¹. Легално съществуване води Движението на самостоятелните патриотични църкви, където проповядването на християнството се съчетава с маоистка пропаганда.

Китайската комунистическата партия (ККП) забранява религията сред членовете си. За известно време е възприета прагматичната политика „не пийтай и не казвай“. Но се увеличават признаците, че партията втвърдява отношението си към вярващите в своите редове, защото разглежда религията „като троянски кон“. Според изявление на Жу Уейун, заместник-началник на отдела за Единния трудов фронт на ККП, ако бъде разрешено членовете на партията да изповядват някаква религия, това ще „подкопае и отслаби водещата роля на марксизма и ще разклати идеологическото и теоретично единство на партията“.

Уочман Ний (Watchman Nee или Nee T'o-sheng, на китайски; 1903-1972 г.), е благовестител и християнски водач по време на бурни политически събития в Китай, още от началото на двадесети век. След установяването на комунистическата власт на територията на континентален Китай е арестуван и прекарва 20 години в затвор.²

Той е трето от девет деца в семейство на многоуважаван служител в имперската администрация. Майка му е възпитаничка на американско мисионерско методистко училище, с медицинско образование. Семейството е методистко и децата приемат водно кръщение в ранна възраст. Младежът Уочман получава средно образование в мисионерско училище във Фужу, където проявява изключителна интелигентност и воля за напредък. През 1920 г. отива на благовестителско събрание. Връзка се с много въпроси за вярата и вътрешна душевна борба. Тя приключва с видение на Христос и уверение, че Христовата кръв и любов го очисти от греховете му. Това е решителният момент Уочман да предаде живота си на Бога. Започва да свидетелства за своето ново духовно състояние на съученици и студенти.

Още когато е в юношеска възраст, Уочман Ний се влюбва в дъщерята на приятелско семейство – Чарити Чанг. Когато споделя с нея вярата си, тя осмива Исус в негово присъствие. Това го наранява дълбоко и не без вътрешна борба решава да прекрати тяхната връзка. Но десет години по-късно Уочман открива, че Чарити е станала християнка, без някакво негово влияние. Това е чудесна възможност за него да възстанови връзката си и през 1934 г. двамата се венчават. Те нямат деца, но Чарити остава през целия им съвместен живот верен и грижовен спътник на съпруга си, който често боледува. Тя е и единствената, която има право, но и смелостта, да го посещава, когато е в затвора.

Неговите богословски разбирания са повлияни от Плимутските братя³. През 1922 г., още съвсем млад, той събира около себе си вярващи, с които създава местна църква във Фужу. През 1924 г., когато е на 21 години, организира подобна църква в Малайзия, където по онова време живее майка му. През 1926 г. основава църква в Шанхай, която става централна за дейността му. Това са първите от поредица нови църкви, които възникват по територията на Китай, Индонезия, Малайзия и Сингапур в продължение на тридесет години, в които Ний работи като евангелизатор. Наред с това издава и редица книги

с коментари на Библията. Организира семинари за обучение на църковни служители.

Ний пише и публикува статии още в младежките си години. Започва да издава списание под заглавие *Християнинът*. По-късно под неговото перо излизат редица книги, най-известни от които са *Нормалният християнски живот* и *Седи, ходи, стой*. Пише коментари върху Библията. През 1928 г. публикува тритомния си труд *Духовният човек*. Винаги, когато пише или когато говори, той подчертава централното място, което Христос трябва да намери в живота на всеки християнин. Централни теми в неговото проповядване, книги и статии са Божията слава, доказателствата за съществуването на Бога, силата на Христовото възкресение и Христовата правда за вярващите.

Коментира и споделя някои от еклесиологичните възгледи на Дарби. Така засяга въпроси като старейшинството в евангелската общност и функционалното разделение между свещенослужители и миряни. Но той не приема мисленето и практиката на някои от водачите на братски общности, които се изолират в своята „превъзходна святост“ и забраняват участие в Господния трапеза заедно с християни от други деноминации.

След 1949 г. когато Китайската комунистическа партия начело с Мао-Дзе Дун завзема властта, в Китай се налага китаизирана форма на марксизма като официална идеология, в която се изповядва безусловен атеизъм и култ към личността на партийния вожд. През м. април 1952 г. Уочман Ний е арестуван в Шанхай. На 21 юни е изправен пред Върховния съд на Шанхай и обвинен фалшиво в антиреволюционна дейност. Обещават му, че ако се включи в Движението на самостоятелните патриотични църкви, контролирано от властта, ще бъде освободен. Той отказва да приеме предложението. Отказва и предложение свободата му да бъде откупена със средства от Запада.

Осъден е първоначално на 15 години затвор с принудителен труд като мярка за превъзпитание. След това мярката му за лишаване от свобода се удължава. Тези процедури се съпровождат с познати унижителни похвати на натиск върху църквите да го отлъчат и върху отделни негови сътрудници да потвърдят обвиненията и да се отрекат от него. Няколко души, които отказват да направят това, са наказани с доживотен затвор. На 12 април 1972 г. за Уочман Ний се навършват двадесет години прекарани в затвора. Около двадесет дни след това той преминава във вечността при своя Господ. □

¹ Методиев, М., прев. от англ. *Религията и Китайската комунистическа партия*, ХК, 02/2012.

² По Wikipedia, the free encyclopedia и Dan Graves, MSL Christianity.com.

³ За повече информация относно Плимутските братя виж 11 стр. от настоящия брой на Зорница.

